

Sygn. akt IX Ca 1281/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IX Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jacek Barczewski (spr.)
Sędziowie:	SO Beata Grzybek SO Agnieszka Żegarska
Protokolant:	prac. sąd. Izabela Ważyńska

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2018 r. w Olsztynie na rozprawie

sprawy z powództwa I. G.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 29 września 2017 r., sygn. akt I C 768/17,

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie III w ten sposób, że zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 746,75 złotych (siedemset czterdzieści sześć złotych i siedemdziesiąt pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu,

II. oddala apelację w pozostałej części,

III. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 135 złotych (sto trzydzieści pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

Beata Grzybek Jacek Barczewski Agnieszka Żegarska

Sygn. akt IX Ca 1281/17

UZASADNIENIE

Powódka I. G. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 7.208,06 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 18 listopada 2016 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że 17 października 2016 r. doszło do kolizji drogowej, w następstwie której uszkodzeniu uległ pojazd marki B. (...) stanowiący własność powódki. W tym czasie powódka korzystała z ochrony ubezpieczeniowej w ramach umowy autocasco zawartej z pozwanym. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność

i w postępowaniu likwidacyjnym wypłacił powódce odszkodowanie w wysokości 3.074,20 zł netto. Powyższe odszkodowanie zostało w ocenie powódki rażąco zaniżone.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwana zakwestionowała roszczenie pozwu zarówno co do zasady, jak i wysokości. Wskazała, iż powódka nie przedstawiła faktury z tytułu naprawy pojazdu, wobec czego do wyliczenia kosztów naprawy zastosowanie znajdzie § 11 ust. 9 OWU AC, nakazujący ustalenie odszkodowania biorąc za podstawę sposób ustalenia odszkodowania w wariantcie KOSZTORYS, tj. z uwzględnieniem stawki za robociznę w kwocie 74 zł brutto oraz cen części zamiennych dostępnych w ofercie dostawców niezależnych od producenta oraz potrąceniem wartości materiałów lakierniczych o 33%. Przedstawiona przez powódkę kalkulacja naprawy uwzględnia wyłącznie ceny oryginalnych części zamiennych o porównywalnej jakości, podczas gdy wysokość szkody winna zostać ustalona w oparciu o ceny nieoryginalnych części zamiennych.

Wyrokiem z dnia 29 września 2017r. w sprawie I C 768/17 w pkt I zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.953,59 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia 18 listopada 2016r. do dnia zapłaty; w pkt II oddalił powództwo w pozostałym zakresie; w pkt III zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 746,75 zł tytułem zwrotu kosztów procesu; w pkt IV nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa – od powódki 929,38 zł, od pozwanej 345,49 zł tytułem kosztów sądowych.

Sąd ten ustalił, że w dniu 17 października 2016 r. doszło do kolizji drogowej, w następstwie której uszkodzeniu uległ samochód marki B. (...) nr rej (...), rok produkcji 2005, należący do powódki. W czasie zdarzenia powódka korzystała z ochrony ubezpieczeniowej w ramach umowy autocasco zawartej z pozwanym w dniu 8 lutego 2016r., potwierdzonej polisą nr (...). Zgodnie z § 11 ust. 3 pkt 1 ppkt 1 załącznika nr 1 do Ogólnych Warunków Ubezpieczenia autocasco, stanowiących integralną część umowy ubezpieczenia, ustalenie odszkodowania następuje zgodnie z wybranym wariantem ubezpieczenia, tj. w wariantcie SERWIS na podstawie faktur za naprawę pojazdu, wystawionych przez zakład naprawczy zgodnie ze zweryfikowanym przez (...) S.A. kosztorysem naprawy. Jeżeli pomimo zawarcia umowy w wariantcie SERWIS, naprawa pojazdu nie zostanie udokumentowana fakturami, (...) S.A. ustala odszkodowanie biorąc za podstawę sposób ustalenia odszkodowania w wariantcie KOSZTORYS (§ 11 ust. 9 załącznika nr 1 do Ogólnych Warunków Ubezpieczenia autocasco). Ustalenie odszkodowania w wariantcie KOSZTORYS następuje zaś na podstawie wyceny kosztów naprawy sporządzonej przez (...) S.A. przy użyciu systemu kalkulacji E. lub A.. Powódka zleciła dokonanie naprawy pojazdu warsztatowi naprawczemu, jednakże nie dokonano naprawy wszystkich uszkodzeń. Powódka nie otrzymała faktury z tytułu naprawy pojazdu.

Sąd ustalił również, że pozwany w toku postępowania likwidacyjnego ustalił należne powodowi odszkodowanie na kwotę 3.781, 27 zł brutto, przy przyjęciu stawki za roboczogodzinę prac naprawczych w kwocie 74 zł brutto oraz cen części zamiennych dostępnych w ofercie dostawców niezależnych od producenta pojazdu oraz potrąceniem wartości materiałów lakierniczych o 33%.

Z ustaleń Sądu wynika, że wartość naprawy pojazdu wynosi 5.734,86 zł, przy zastosowaniu stawki za roboczogodzinę w wysokości 60,60 zł netto oraz cen części alternatywnych jakości Q, które jako jedyne pozwolą na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, oraz z potrąceniem amortyzacyjnym w wysokości 60% części oryginalnych pochodzących od producenta pojazdu.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, że roszczenie należało uwzględnić w części.

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu mechaniki pojazdów na okoliczność ustalenia kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody w oparciu o metodę obraną przez strony na podstawie umowy ubezpieczenia Autocasco.

W ocenie Sądu opinia biegłego była jasna, logiczna i spójna, oraz odpowiadała na zasadnicze kwestie wymagające wiadomości specjalnych, dlatego też Sąd podzielił wnioski w niej zawarte i przyjął je za własne i ustalił, że koszt naprawy pojazdu powódki wynosi 5.734,86 zł.

Sąd wskazał, iż kwota ta obliczona została zgodnie z OWU umowy, łączącej strony. Mianowicie przy zastosowaniu stawki za roboczogodzinę w wysokości 60,60 zł netto oraz cen części alternatywnych jakości Q, które jako jedyne pozwolą na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, oraz z potrąceniem amortyzacyjnym w wysokości 60% części oryginalnych pochodzących od producenta pojazdu. W ocenie sądu w § 11 pkt 5 podpunkt 3 są wymienione dwie równoważne metody ustalania cen części zamiennych (P i Q). Ustalenie cen części przez biegłego jako części Q jest zgodne z OWU.

W konsekwencji Sąd przyjął, że pozwany jest zobowiązany do dopłaty na rzecz powódki kwoty 1.953,59 zł.

Na podstawie art. 817 § 1 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c., art. 14 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) Sąd zasądził odsetki ustawowe od zasądzonej kwoty od dnia 18 listopada 2016 r. do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. zdanie pierwsze stosunkowo je rozdzielając. Podstawę rozstrzygnięcia kosztach sądowych stanowił art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 k.p.c.

Pozwana wniosła apelację od powyższego wyroku, zaskarżając go w części tj.

a) w zakresie pkt. I. w części zasadzającej kwotę 1.126,08 zł na rzecz powódki I. G. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 18 listopada 2016 r. do dnia zapłaty;

b) w zakresie pkt. III. i IV. wyroku. co do rozstrzygnięcia o kosztach postępowania w zakresie zaskarżonego wyroku.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1) naruszenie art. 65 § 1 i 2 1k.c. zw. z art. 805 § 1 i 2 pkt 1 k.c. w zw. z § 11 ust. 5 pkt 3 lit. a Ogólnych Warunków Ubezpieczenia GoAuto przyjętych uchwałą zarządu pozwanego nr 106/15 z dnia 30 września 2015 r. przez ustalenie, iż odszkodowanie za naprawę pojazdu w wariantcie KOSZTORYS nie może obejmować cen alternatywnych części zamiennych oznaczonych jako P, co jest skutkiem błędnej wykładni oświadczeń woli stron, które dobrowolnie zaakceptowały taki sposób ustalenia wysokości należnego odszkodowania;

2) naruszenie art. 805 § pkt 1 k.c. polegające na przyjęciu, iż w przypadku dobrowolnej umowy ubezpieczenia autocasco, wysokość wypłaconego świadczenia ma doprowadzić do pełnego naprawienia szkody, podczas gdy umowa ubezpieczenia autocasco jest umową dobrowolną - kształtowaną wolą stron, a Ubezpieczyciel zobowiązany jest do udzielenia ochrony ubezpieczeniowej i ewentualnej wypłaty świadczenia tylko w takim zakresie i pod takimi warunkami, na jakie umówiły się strony w umowie, oraz ogólnych warunkach ubezpieczenia, podczas gdy Sąd I instancji przyjął, iż pozwany zobowiązany jest do naprawienia szkody w pełnej wysokości;

3) obrazę art. 233 k.p.c. polegającą na braku wszechstronnego rozpatrzenia materiału dowodowego, a także wyciągnięcie wniosków sprzecznych z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, co miało wpływ na rozstrzygnięcie niniejszego sporu, w szczególności przez całkowicie sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego przyjęcie, iż powódka zleciła naprawę pojazdu B. (...) nr rej. (...) warsztatowi naprawczemu, lecz nie dokonano naprawy wszystkich uszkodzeń, a dodatkowo nie otrzymała faktury z tytułu naprawy, bowiem gdyby powódka otrzymała fakturę VAT za naprawę (do żądania wystawienia której była w pełni uprawniona), wówczas uprawniona byłaby do żądania wypłaty odszkodowania w wariantcie SERWIS,

4) naruszenie art. 98 § 1 k.p.c., art. 100 k.p.c. przez nieprawidłowe dokonanie stosunkowego rozdzielenia kosztów, procesu stosownie do wyniku sprawy.

W oparciu o powyższe zarzuty, domagała się:

- zmiany zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w części zasądzającej kwotę 1. 126.08 zł w raz z odsetkami oraz odpowiednią zmianę rozstrzygnięcia o kosztach postępowania w pkt III i IV wyroku, jak również zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego wedle norm względnie
- uchylecia zaskarżonego wyroku w w/w części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlegała uwzględnieniu jedynie w części dotyczącej rozstrzygnięcia przez Sąd I instancji o kosztach procesu.

Sąd II instancji podziela ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy i przyjmuje je za własne.

Sąd Rejonowy prawidłowo oraz dokładnie przeprowadził postępowanie dowodowe i orzekł na podstawie wszystkich zaoferowanych przez uczestników dowodów, dokonując trafnej ich oceny. Ustalenia faktyczne poczynione w sprawie nie wykraczają poza granicę swobodnej oceny dowodów.

W tym aspekcie wskazać trzeba na jednolite poglądy orzecznictwa zgodnie z którymi dla skuteczności zarzutu naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. niezbędne jest wykazanie - przy użyciu argumentów jurystycznych - że sąd naruszył ustanowione w nim zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów, a więc że uchybił podstawowym regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów oraz że naruszenie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy. Strona chcąc podważyć sędziowską ocenę dowodów nie może ograniczać się do przedstawienia własnej ich oceny, ponieważ jest to zwykłą polemiką ze stanowiskiem sądu nie mogącą odnieść skutku. Konieczne jest wskazanie w takiej sytuacji przyczyn, dla których ocena dowodów nie spełnia kryteriów określonych w art. 233 § 1 k.p.c., czyli np. błędów sądu w logicznym rozumowaniu, sprzeczności oceny z doświadczeniem życiowym, braku wszechstronności, czy też bezzasadnego pominięcia dowodów, które prowadziłyby do odmiennych wniosków. Innymi słowy to ujmując okoliczność, że z tych samych dowodów wyciągnąć można wnioski odmienne, czy też odmiennie ocenić można moc poszczególnych dowodów, sama w sobie nie może stanowić podstawy do podważenia trafności ustaleń opartych na odmiennym przekonaniu sądu I instancji, gdy przekonanie to także zgodne jest z zasadami logiki, doświadczenia życiowego i prawidłowego kojarzenia faktów. Same, nawet poważne, wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji, jeżeli tylko nie wykroczyła ona poza granice zakreślone w art. 233 § 1 k.p.c., nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd drugiej instancji odmiennego stanowiska.

W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, iż wbrew twierdzeniom apelującej w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez tenże Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś podniesione w tym zakresie w apelacji zarzuty stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu pierwszej instancji.

Błędna ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji miała dotyczyć zdaniem skarżącej, zlecenia przez powódkę naprawy pojazdu oraz zakresu tej naprawy.

Wskazać należy, iż ustalenie to zostało oparte na zeznaniach powódki, której to wiarygodności pozwana nie podważyła.

Ponadto skarżąca w uzasadnieniu apelacji w żaden sposób nie odnosi się do tego zarzutu. Nie wskazuje w jaki sposób to ustalenie mogło mieć wpływ na należne powódce odszkodowanie a w konsekwencji na treść zapadłego wyroku.

Za pozbawione podstaw należało uznać również zarzuty naruszenia prawa materialnego.

Zgodnie z art. 805 § 1 i 2 pkt 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenia w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku. Świadczenie zakładu ubezpieczeń polega na zapłacie – przy ubezpieczeniu majątkowym - określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku. Zakres odszkodowania precyzuje umowa stron, w tym postanowienia ogólnych warunków umowy – w tym przypadku ogólne warunki ubezpieczeń, które należy traktować jako część umowy (tak również SN w wyroku z 21 czerwca 2001r. IV CKN 382/00, Monitor Prawniczy z 2003, nr 1, s. 33).

Zgodnie z § 11 ust. 3 pkt 1 ppkt 1 załącznika nr 1 do Ogólnych Warunków Ubezpieczeń Komunikacyjnych GoAuto, ustalenie odszkodowania następuje zgodnie z wybranym wariantem ubezpieczenia, tj. w wariantcie SERWIS na podstawie faktur za naprawę pojazdu, wystawionych przez zakład naprawczy zgodnie ze zweryfikowanym przez (...) S.A. kosztorysem naprawy. Jeżeli pomimo zawarcia umowy w wariantcie SERWIS, naprawa pojazdu nie zostanie udokumentowana fakturami, (...) S.A. ustala odszkodowanie biorąc za podstawę sposób ustalenia odszkodowania w wariantcie KOSZTORYS (§ 11 ust. 9 załącznika nr 1 do Ogólnych Warunków Ubezpieczenia autocasco).

Ustalenie odszkodowania w wariantcie KOSZTORYS następuje m.in. na podstawie cen nowych materiałów i części zamiennych:

- a) porównywalnej jakości, których producent zaświadcza, że są tej samej jakości co części stosowane przez producenta pojazdu (typu P),
- b) są tej samej jakości co części bezpośrednio pochodzące od producenta pojazdu, których producent zaświadcza, że zostały wyprodukowane zgodnie ze specyfikacjami i standardami produkcyjnymi producenta pojazdu, dostępne również u dostawców niezależnych od producenta pojazdu (typu (...)).

W razie braku w ofercie dostawców niezależnych od producenta pojazdu ww. materiałów lub części, odszkodowanie ustalane jest w oparciu o ceny materiałów i części zamiennych oryginalnych serwisowych, pomniejszonych o określony współczynnik amortyzacji.

Z treści kwestionowanego zapisu nie wynika, że dopiero gdy brak możliwości zastosowania w naprawie części P to wówczas dopiero jest możliwość użycia części (...).

W ocenie Sądu Okręgowego treść Ogólnych Warunków Ubezpieczenia została sformułowana w sposób niejednoznaczny i budzi wątpliwości interpretacyjne co do treści tego zapisu.

Przepis art. 385 § 2 zdanie pierwsze k.c. wyraża zasadę transparentności (przejrzystości) wzorca umowy, stanowiąc, że powinien być on sformułowany jednoznacznie i w sposób zrozumiały.

Wynika z niej nakaz używania we wzorcu jedynie takich sformułowań, które są zrozumiałe i nie mają wielu znaczeń, które powodowałyby niebezpieczeństwo ich różnorodnej wykładni. Dotyczy to zarówno sposobu posługiwania się językiem czy budowy tekstu (np. liczne odesłania), jak i formy graficznej wzorca (np. użycie bardzo małego druku).

Pojęcia „jednoznaczny” i „zrozumiały” odnosi się do poziomu przeciętnej odbiorcy, przy uwzględnieniu okoliczności, czy będzie nim konsument, czy przedsiębiorca. W orzecznictwie wyrażono pogląd, że przy wykładni wzorców umownych ze względu na ich funkcję standaryzacyjną stosować należy metodę obiektywną, a za miarodajny uznawać należy sens dostępny dla typowego adresata wzorca.

W orzecznictwie także przyjmuje się, że ubezpieczyciel ma obowiązek jasnego i jednoznacznego formułowania ogólnych warunków ubezpieczenia oraz pozostałych dokumentów koniecznych przy zawarciu umowy i ponosi konsekwencje wszelkich uchybień w tym zakresie, a dla zwolnienia go od odpowiedzialności nie wystarczy stwierdzenie, że przedstawił ogólne warunki ubezpieczającemu, który mógł się z nimi zapoznać, jeżeli dokumenty te zawierały uregulowania niejasne, wieloznaczne, mylące i obiektywnie niezrozumiałe dla przeciętnej adresata (wyrok SN z dnia 12 stycznia 2007 r., IV CSK 307/06, LEX nr 238967).

Sankcja naruszenia zasady transparentności w przypadku konsumenta polega ona na nakazie tłumaczenia niejednoznacznych postanowień wzorca na jego korzyść.

W konsekwencji Sąd Okręgowy podzielił w pełni stanowisko Sądu I instancji, iż w § 11 pkt 5 podpunkt 3 wymienione zostały dwie równoważne metody ustalania cen części zamiennych (P i Q).

Tym samym uznać należy, iż powódka, decydując się na taki wariant ubezpieczenia mogła liczyć na możliwość dokonania naprawy pojazdu również częściami (...).

Istotna w tej kwestii jest również opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej, z której wynika, że zastosowanie części P nie pozwoli nawet w przybliżeniu na dokonanie naprawy z uwzględnieniem parametrów technicznych i bezpieczeństwa pojazdu. Biegły ten stwierdził, iż części te nie spełniają norm jakościowych, są podatne na korozję, mają zmniejszoną ilość ścianek, nie pasują do siebie i są używane jak ktoś chce naprawić pojazd najtańszym kosztem żeby pojazd mógł być przynajmniej wizualnie naprawiony.

Zasadnie natomiast kwestionowała pozwana rozstrzygnięcie o kosztach postępowania.

Z części pisemnych motywów uzasadnienia dotyczącej zasądzenia tych kosztów od pozwanej na rzecz powódki, wynika, iż rozstrzygnięcie zawarte w pkt III wyroku jest wynikiem wyłącznie pomyłki Sądu I instancji.

Z kwoty 7.208,06 zł stanowiącej wartość przedmiotu sporu została zasądzona na rzecz kwota 1.953,59 zł, stanowiąca 27,10 % wartości przedmiotu sporu. Powódka poniosła koszty w postaci opłaty od pozwu w wysokości 361 zł, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz wynagrodzenia pełnomocnika 1.800 zł, tj. łącznie 2.178 zł.

Z tej kwoty powódce powinna przyspaść 590,24 zł (2.178 zł x 27,10 %). Koszty pozwanego wyniosły łącznie 1.834 zł z czego kwota 1.800 zł to wynagrodzenie pełnomocnika, 34 zł koszt opłat skarbowych od pełnomocnictwa. Z tej kwoty pozwanemu należy się 1.336,99 zł (1.834 zł x 72,90 %).

Z potrącenia tych kwoty wynika, że powódka obowiązana jest uiścić na rzecz pozwanej kwotę 746,75 zł.

Z kolei rozstrzygnięcie o brakujących wydatkach na opinię biegłego zawarte w punkcie IV wyroku było prawidłowe, albowiem ich ściąganie od stron nastąpiło w stosunku do wyniku sprawy.

W ocenie Sądu odwoławczego w niniejszej sprawie brak było podstaw do odstąpienia od obciążania powódki kosztami postępowania.

Powódka reprezentowana była przez profesjonalnego pełnomocnika, miał on wiedzę o rodzaju łączącej strony umowy i jej znaczenia dla określenia zakresu przysługującego powódce odszkodowania.

W konsekwencji, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok we wskazanym powyżej zakresie, oddalając apelację w pozostałej części (art. 385 k.p.c.).

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c., albowiem co do meritum apelacja została oddalona, stąd pozwana winna zwrócić powódce koszty wynagrodzenia pełnomocnika wedle stawek minimalnych.

Beata Grzybek Jacek Barczewski Agnieszka Żegarska